

Hallo lieve mensen.

Wat zijn die twee maanden toch weer snel voorbij gevlogen.
Ook al ben je nergens geweest, zoals als ik, niet op vakantie,
ik ga op vakantie 'rundum Hause' en dat bevalt me best,
gewoon wat rondlummelen en niets moeten, dat is toch ook vakantie!
En nu zit ik bij 34 graden lekker achter m'n computer!
Het is hier niks heet.
Ik heb de 'waaier' wel beneden staan, maar ik heb 'm nog niet aangehad.
Kan altijd nog.
Vanmorgen was ik echt niet uitgeslapen.
Om het uur wakker, gisternacht ook al.
Tja, dat breekt je dan op hè.
En ik moest om kwart voor een bij de pedicure zijn. Daar loop ik 20
minuten op, een leuke wandeling, maar ik heb vandaag toch gebeld of ze
me konden wegbrengen en na 'n half uur weer ophalen.
De man van m'n hulp wilde dat wel doen, dus ik weer gered.
Toen ik weer thuis was heb ik 'n uurtje op de bank geslapen.
Daarna kon ik er wel weer tegen.
Net gegeten en afgewassen, koude schotel op 'n bord opmaken, da's zo
gedaan en de afwas dan ook.
Vanavond lekker lui voor de t.v. Het zomergoed geef ik wel water met de
gieter, gisteren heb ik de hele tuin met de slang gedaan, dat hoeft
vandaag dus niet.

Ik heb weer wat 'uit de oude doos' gezocht, weer 'n sprookje en 'n
gedicht, beiden in het jaar 2000 geschreven, het jaar waarin mijn vader is
gestorven.
Nu ga ik nog kijken, of ik er wat plaatjes bij gezocht krijg, dat maakt de
boel toch weer wat vrolijker.

Ik wens jullie allen een goede
maand toe, hoop dat het wat
minder heet wordt, maar anders
houden we gewoon 'Ruhetag' ,
oftewel: doen we niets, als alleen
wat hard nodig is.

Groetjes en maar weer tot de
volgende keer.
Tonny Jacobs-Pothof.

= ALS IK TERUGKOM =

Ooit ga ik dood, dat weet ik. Ieder mens wordt geboren én ieder mens gaat dood: dat is een gegeven waar je als mens niet omheen kunt.

Soms droom je weg: hoe zal het zijn, als je dood bent?

Waar kom je terecht? Hoe voel je je dan?

Is je echte 'ik' nog aanwezig, je eigen ziel?

Waar kan die ziel zich bevinden en wat gaat er met die ziel gebeuren?

Als ik zo wegdroom zou ik best één ding willen: terugkomen in een andere, mooie wereld en dan als een ROOS...

Waarom een roos? Ik heb toch altijd gezegd: "Rosen müssen gar nicht sein!"? (Een prachtig Duits lied).

Waarom dan een roos, een bloem? Een bloem die maar zo'n kort leven heeft?

Ja, een bloem heeft geen lang leven, zéker een roos niet.

Maar wát voor 'n leven kan zo'n roos hebben!...

Bijna alle mensen vinden rozen mooi, bijna alle mensen houden écht van rozen. Wat is er dan mooier om als roos deze mensen een plezier te doen!

In 'n tuin van mensen of in 'n park of in 'n groenstrook zomaar langs de weg, sta je in al je pracht en praal dan te stralen.

Mensen bekijken je, voelen heel zachtjes liefdevol aan je blaadjes, want ze vinden je zo mooi en ze ruiken óók aan je, want ze willen weten, of er een heerlijke geur van je afkomt.

Wat is er nog mooier dan een roos zijn?...

Er zijn hele legers mensen waar nooit een hand naar uitgestoken wordt, die nooit liefdevol vastgehouden worden en waar niemand naar omkijkt. Moet je, als roos, dan niet héél dankbaar zijn, dat je daar mag staan en zo vertroeteld wordt?

Als je geluk hebt, kom je zelfs misschien bij mensen in een vaas terecht: alleen in een ranke, slanke vaas, maar dat is niet eenzaam, want ook dáár word je met zorgen omringd.

Soms ook kun je met meerdere rozen in één vaas staan: dan heb je nog gezelligheid en steun 'onder elkaar'.

Ook dan weer wordt er met tederheid naar je omgekeken: 'n roos is immers de bloem waar bijna iedereen van houdt.

Je kunt als roos ook je ongenoegen uiten: er zitten niet voor niets doornen aan de steel.

Ben je het ergens niet mee eens, behandelen ze je niet goed: prik-prik, even laten merken dat je niet goed in de vaas wordt gezet of dat ze je niet goed afsnijden.

Mensen krijgen dikwijls minder makkelijk de kans, hun ongenoegen te uiten.

Dus zo dromend kom ik tot de conclusie, dat een roos zijn zo slecht nog niet is.

Als ik de kleur dan ook nog zou mogen uitkiezen, dan zou ik graag een oranje roos zijn.

Dan zou ik, met m'n groene blaadjes en de gouden, gele zon boven me, bijna net zo hard kunnen schitteren als de zon zelf...

Als, als, als...

Maar weet je: dit hele gegeven is maar een droom, want ik droomde weg...

Ik ben van plan nog lang niet dood te gaan, als 't even kan wil ik wel 100 worden, want ik heb nog zoveel te doen, ik heb het nog te druk met 'mijn Lichtje' te laten schijnen over de mensen.

Dat is net zo belangrijk als die roos, dat 'Lichtje'.

Alleen: daarvoor hoef ik niet dood te gaan, ik kan het hier en nu...

Wie wil, kan hierover heerlijk verder dromen...

Tonny Jacobs-Pothof.

Zaterdag, 20 mei 2000. 23.50 uur.

MIJN LICHTJE.

Als mijn lichtje branden gaat
vormt er zich op mijn gelaat
een heel intense zachte schijn.
Van binnen voel ik me dan zo fijn.

Door die 'innerlijke' schijn
kan ik er voor de mensen zijn.
En aanhoren met een luist'rend oor.
Want waar zijn oren anders voor?

We hebben oren om een stil verdriet te aanhoren.
We hebben ogen om het kille leed te doorboren.
We hebben handen om de pijn weg te strelen
en een hart om de ergste smart mee te delen.

O God, laat mijn lichtje altijd branden,
zodat ik kan helpen met hoofd, hart en handen.
Mensen verlossen van een beetje pijn,
want dán pas kan ik écht gelukkig zijn...

Tonny Jacobs-Pothof.